

A gyermek, akit látsz, nem én vagyok.
Nem is az apám, bár lehetne az.

A gyermek ölelte fehér és vidám
bárány miatt, ott, a jegenyékkel szegett
földút mellett, a mezőn.

Apámnak is volt egy báránya:
egyetlen barátja falun töltött,
hosszú, nyári szünideje idején.
Így mesélte.

Nehezen tudom elképzelni azokat az éveket,
amelyek szerteoszlatták a falusi idillt,
vagy inkább a magányosságot,
a szonett fekete keresztírmeként
menetelőt.
Háború, romok, koplalás, halál.

Apám ötvennyolc évet élt,
és e négyekkel másodszer nem kellett találkoznia.

És az ő visszatérő témája, a bárány-barát,
számomra a rejtély azóta is.

Akit csak kérdezhettem volna
a történet hiteléről, szótlanná lett réges-régen.

Soha nem fogom megtudni, hogy e bárány
valóban létezett-e, vagy apám találta ki
a példázat és a tanulság kedvéért.

AZ ÚSZÓ

Kék márványlap-medence szélén
ülsz a déli napon.
Rekkenő a hőség.

Rajta? Rajta!

Pár pillanat múlva
elrugaskodsz és lemerülsz.

Úszol a víz alatt,
lassú mozdulattal,
a szinte tökéletes csendben,

fölötted az éles fénnyel,
amelybe feltörni nem tudsz
évek óta.

(Fordította: Beszédes István)